

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: J. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem, se sídlem Dubská 390/4, Teplice, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2013, č. j. 938/SČaKŽÚ/2013-3**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 5. 2013, č. j. 938/SČaKŽÚ/2013-3, a rozhodnutí Městského úřadu Dubí ze dne 22. 3. 2013, č. j. SŘ 2/12-zn, **s e p r o v a d u ří n í z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 5. 2013, č. j. 938/SČaKŽÚ/2013-3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Dubí (dále jen „městský úřad“) ze dne 22. 3. 2013, č. j. SŘ 2/12-zn. Tímto rozhodnutím městský úřad podle § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), uložil žalobkyni pokutu 30.000 Kč za spáchání správního deliktu, kterého se dopustila tím, že jako odpovědná osoba dne 25. 2. 2012 ve 23:30 hodin v provozovně označené jako „Bar KISS“ na

adrese Dubí – Pozorka, Ruská 110/35, nezajistila dodržení uzavírací doby a umožnila, aby se po 22:00 hodině v provozovně nacházeli hosté J. S., nar. „X“, trv. pobyt „X“, a B. F., nar. „X“, trv. pobyt „X“, kterým byly obsluhou baru podávány alkoholické nápoje, čímž provozovala hostinskou činnost v době od 22:00 do 6:00 hodin, kdy je tato činnost obecně závaznou vyhláškou města Dubí č. 1/2012, o opatřeních k omezení činností narušujících veřejný pořádek, čl. II odst. 6, 7 a čl. III, zakázána. Městský úřad zároveň uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení částkou ve výši 1.000 Kč. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

V žalobě žalobkyně předeslala, že byla trestána za to, že po uzavírací době podle čl. II obecně závazné vyhlášky města Dubí č. 1/2012 provozovala pohostinskou činnost. Žalobkyně uvedla, že město Dubí se obecně závaznou vyhláškou č. 1/2012 snaží regulovat provozní dobu pohostinských zařízení na přesně vymezeném území obce. Namítala, že Ústavní soud v nálezech sp. zn. Pl. ÚS 42/05 a Pl. ÚS 58/05 shledal v regulaci počátku a konce provozní doby hostinských a obdobných zařízení, upravené obecně závaznou vyhláškou obce, kolizi s právem podnikat a vykonávat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ze závěrů Ústavního soudu je podle žalobkyně zřejmé, že obcím není svěřena pravomoc k regulaci provozní doby hostinských a obdobných zařízení disproporčně, diskriminačně a preventivně. Žalobkyně připomněla, že podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 35/06 je možné stanovit podmínky pro výkon určitého povolání pouze zákonem, tedy nikoli obecně závaznou vyhláškou. Podle žalobkyně je extenzivní výklad § 10 písm. a) zákona o obcích nepřipustný, pokud by se podzákonný předpis dostal do kolize s ústavně zaručeným právem podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně zdůraznila, že obecně závazná vyhláška města Dubí č. 1/2012 je protiústavní, a proto na jejím základě není možné uložit žalobkyni pokutu. Podle žalobkyně disponuje soud rovněž možnostmi uloženou pokutu snížit nebo úplně zrušit. Žalobkyně dále považovala za silně diskriminační skutečnost, že předmětná vyhláška je zaměřena na vymezený prostor. Dodala, že činnost Baru KISS veřejný pořádek nenarušuje. Za situace, kdy chybí výslovné zákonné zmocnění pro omezení provozování hostinské činnosti, která sama o sobě veřejný pořádek nenarušuje, nelze podle žalobkyně k tomuto dospět pouhým výkladem obecného zmocňovacího ustanovení, když tento výklad koliduje se základním právem. Takový postup označila žalobkyně za rozporný s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně dále poznamenala, že předmětná vyhláška zneužívá zákonem svěřenou působnost.

Podle žalobkyně se má porušení předmětné vyhlášky řídit zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), podle jehož § 20 odst. 1 nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Žalobkyně uvedla, že se správního deliktu měla údajně dopustit dne 25. 2. 2012, rozhodnutí městského úřadu bylo vydáno až dne 22. 3. 2013, tedy po uplynutí lhůty jednoho roku. Napadené rozhodnutí je proto podle žalobkyně v rozporu se zákonem o přestupcích. Vadu řízení spatřovala žalobkyně rovněž v tom, že městský úřad nenařídil k projednání správního deliktu jednání a nepředvolal k němu žalobkyni. Tuto vadu žalovaný nenapravil, a proto je podle žalobkyně třeba napadené rozhodnutí zrušit. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 3. 2012, č. j. 58 Ad 15/2011 - 60. Žalobkyně dále vyslovila domněnku, že napadené rozhodnutí je nicotné, neboť bylo vydáno věcně nepřislušným orgánem.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že obecně závazná vyhláška města Dubí č. 1/2012 je platná a nemá ani pozastavenou účinnost, tudíž se jedná o předpis, který musí být plně respektován. Žalovaný připomněl, že v bodu 41 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 28/09, který žalobkyně citovala, Ústavní soud vyslovil, že za situace, kdy provozováním hostinské činnosti v nočních hodinách může docházet k narušování veřejného pořádku, má obec možnost na základě zmocnění vyplývajícího z § 10 zákona o obcích a z čl. 104 Ústavy České republiky stanovit povinnosti subjektům tuto činnost provozujícím, a to včetně povinnosti spočívající v omezení provozní doby v nočních hodinách. Podle žalovaného Ústavní soud nevyloučil, že obce mohou na svém území regulovat provozní dobu hostinských a obdobných zařízení, a určitým způsobem tak omezit právo provozovat hospodářskou činnost podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod v zájmu ochrany jiných ústavně zaručených práv. Žalovaný uzavřel, že důvod zrušení obecně závazné vyhlášky města Břeclav byl zcela jiný.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný tento postup výslovně navrhl ve vyjádření k žalobě a žalobkyně s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasila.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť řízení, jež vyústilo ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí, trpí vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud však nepřisvědčil všem námitkám žalobkyně.

Nejprve se soud zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že bylo údajně vydáno nepříslušným orgánem. Této námitce soud nepřisvědčil. Podle § 58 odst. 4 zákona o obcích platí, že „[o]bec může uložit pokutu až do výše 200 000 Kč osobě uvedené v odstavci 1, která porušila povinnost stanovenou právním předpisem obce.“ Jedná se o rozhodování při výkonu samostatné působnosti obce, které podle § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích náleží do kompetence rady obce. Rada obce však podle tohoto ustanovení může tuto působnost zcela nebo zčásti svěřit příslušnému odboru obecního úřadu, což také Rada města Dubí učinila, když usnesením ze dne 16. 10. 2012 vydaným na své 42. schůzi zcela svěřila právo ukládat pokuty za správní delikty ve věci porušení obecně závazné vyhlášky města Dubí č. 1/2012 odboru vnitřních věcí Městského úřadu Dubí. Rozhodnutí o uložení pokuty, které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím, bylo

vydáno až po schválení zmíněného usnesení Rady města Dubí, tudíž bylo vydáno orgánem, který k tomu měl svěřenu působnost. K rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí obecního úřadu, tedy i Městského úřadu Dubí, je podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, příslušný krajský úřad. Vydání žalobou napadeného rozhodnutí tudíž v působnosti žalovaného bylo.

Podle ustálené judikatury správních soudů je nicotný takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, případně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS, vše dostupné na www.nssoud.cz). Žádnou ze shora popsaných vad, ani jinou vadu srovnatelné závažnosti však rozhodnutí v projednávané věci nevykazují, námitka nicotnosti napadeného rozhodnutí tudíž není důvodná.

K námitce porušení zákona o přestupcích soud připomíná, že se v projednávané věci nejednalo o přestupek žalobkyně, nýbrž o její správní delikt, neboť žalobkyně se porušení obecně závazné vyhlášky dopustila jako fyzická osoba, která je podnikatelem. Zákon o přestupcích se přitom na správní delikty nevztahuje, tudíž správní orgány ani nemohly tento zákon porušit. To platí i pro žalobkyni zdůrazňovanou lhůtu jednoho roku k projednání věci, která je upravena v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích pouze pro řízení o přestupcích. Vzhledem k tomu, že předmětem řízení v dané věci byl správní delikt uvedený v § 58 odst. 4 zákona o obcích, byly správní orgány povinny dodržet toliko lhůty uvedené v § 59 odst. 1 tohoto zákona, tj. lhůty pro zahájení řízení. Odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 3. 2012, č. j. 58 Ad 15/2011 - 60, shledal soud nepřipadným, neboť tento rozsudek se týkal přestupku, nikoli správního deliktu, a navíc byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2013, č. j. 5 As 119/2012 - 21, www.nssoud.cz, zrušen a věc byla vrácena Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Soud shledal zachovanou jednorocní subjektivní lhůtu k zahájení řízení podle § 59 odst. 1 zákona o obcích. Okamžikem určujícím počátek běhu této lhůty bylo v projednávané věci doručení nedatovaného přípisu Městské policie Dubí č. j. 6/2012 nazvaného *Oznámení přestupku*. Tento přípis byl doručen městu Dubí dne 2. 3. 2012, lhůta pro zahájení řízení tak počala plynout dne 3. 3. 2012 a v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), skončila v pondělí dne 4. 3. 2013, jakožto nejbližší pracovní den následující po sobotě 2. 3. 2013, na kterou by jinak konec této lhůty připadl. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 6 As 21/2011 - 230, publ. pod č. 2463/2012 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého „[u]stanovení § 40 správního řádu z roku 2004 se vztahuje jak na případy, kdy má v řízení v určité lhůtě provést úkon účastník řízení, tak zásadně i na ty, kdy je určitou lhůtou

při svém úkonu vázán správní orgán.“ Za zahájení řízení přitom soud v projednávané věci považoval okamžik doručení usnesení městského úřadu ze dne 28. 2. 2013, zn. SŘ 2/2012, neboť toto usnesení bylo prvním úkonem městského úřadu učiněným vůči žalobkyni v době, kdy již městskému úřadu svědčila kompetence rozhodovat o pokutách za správní delikty ve věci porušení obecně závazné vyhlášky města Dubí č. 1/2012, a toto usnesení současně obsahovalo jednoznačné vymezení předmětu řízení popisem skutku, v němž městský úřad spatřoval správní delikt žalobkyně, a další náležitosti vyžadované § 46 odst. 1 větou druhou správního řádu. Doručením usnesení ze dne 28. 2. 2013 zástupci žalobkyně, tj. dne 4. 3. 2013, tak bylo podle názoru soudu v souladu s § 46 odst. 1 a 3 správního řádu řádně zahájeno řízení o správním deliktu žalobkyně. Stalo se tak sice v poslední den jednoroční subjektivní lhůty k zahájení řízení, nicméně k prekluzi práva zahájit řízení v projednávané věci nedošlo.

Dále se soud zaměřil na námitku, že městský úřad nenařídil k projednání správního deliktu jednání a nepředvolal k němu žalobkyni a žalovaný tuto vadu nenapravit. Tuto námitku shledal soud důvodnou.

Soud v této souvislosti považuje za nezbytné připomenout, že ačkoli se skutek, za který byla žalobkyně potrestána pokutou, uskutečnil dne 25. 2. 2012 a městský úřad jej začal projednávat již v prvním pololetí roku 2012, usnesení Rady města Dubí, jímž bylo rozhodování o pokutách v těchto věcech svěřeno Městskému úřadu Dubí, bylo vydáno teprve dne 16. 10. 2012, a to s okamžitou účinností. V době od 25. 2. 2012 do 15. 10. 2012 tedy kompetence k projednání správního deliktu žalobkyně svědčila Radě města Dubí, jak vyplývá z výše zmíněného § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích, a městský úřad nebyl oprávněn v tomto řízení činit žádné úkony.

I přes uvedený nedostatek působnosti ovšem městský úřad vydal dne 3. 4. 2012 příkaz ze dne 28. 3. 2012, č. j. SŘ 2/12-zn, jímž žalobkyni uložil pokutu 30.000 Kč za porušení obecně závazné vyhlášky města Dubí č. 1/2012, a po podání odporu žalobkyni následně pokračoval ve správním řízení, nařídil ústní jednání na 6. 6. 2012, při kterém vyslechl svědky, a dne 3. 9. 2012 vydal rozhodnutí ze dne 31. 7. 2012, č. j. SŘ 2/12-zn/18, jímž žalobkyni za shora popsany správní delikt uložil pokutu 30.000 Kč. Všechny tyto úkony městský úřad učinil v době, kdy k nim nebyl kompetentní. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, jemuž městský úřad rozhodnutím ze dne 27. 2. 2012, zn. SŘ 2/12-zn/20, v rámci autoremedury vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil, neboť bylo vydáno v rozporu s § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích. V dalším řízení, které se uskutečnilo v době, kdy již na městský úřad přešla kompetence z rady města k rozhodování předmětného správního deliktu, městský úřad již jen usnesením ze dne 28. 2. 2013, zn. SŘ 2/12, které bylo žalobkyni doručeno dne 4. 3. 2013 a které soud současně považoval za oznámení o zahájení řízení ve smyslu § 46 odst. 1 a 3 správního řádu, stanovil žalobkyni lhůtu pro vyjádření k podkladům rozhodnutí a poté dne 25. 3. 2013 vydal rozhodnutí ze dne 22. 3. 2013, č. j. SŘ 2/12-zn, které bylo předmětem přezkoumání žalovaného v odvolacím řízení ukončeném žalobou napadeným rozhodnutím.

Z uvedeného stručného popisu průběhu řízení u městského úřadu je zjevné, že městský úřad konal ústní jednání k projednání správního deliktu a provedl veškeré dokazování v době, kdy projednání tohoto deliktu nebylo v jeho působnosti, nýbrž v působnosti Rady města Dubí. V rozporu se zákonem o obcích tudíž ústní jednání v dané věci vedl a dokazování prováděl

orgán, který k tomu v dané době nebyl kompetentní. K výsledkům těchto úkonů městského úřadu tak v dalším řízení nebylo možno přihlížet a podle názoru soudu bylo třeba, aby městský úřad poté, kdy mu byla usnesením Rady města Dubí ze dne 16. 10. 2012 svěřena působnost k rozhodování, nařídil nové ústní jednání a řádně provedl dokazování, nikoli aby vycházel z podkladů, které si opatřil v době, kdy rozhodování o správních deliktech podle § 58 odst. 4 zákona o obcích spočívajících v porušení obecně závazné vyhlášky města Dubí č. 1/2012 bylo mimo jeho kompetenci.

V uvedeném postupu městského úřadu spatřuje soud zásadní vadu řízení, neboť městský úřad upřel žalobkyni právo na řádné projednání věci v její přítomnosti před kompetentním správním orgánem, které vyplývá z § 49 odst. 1 správního řádu a na kterém je v případě řízení o správních deliktech nutno trvat (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 4. 2015, č. j. 15 A 10/2012 - 101, www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že žalovaný tuto vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, nezhojil a odvolání zamítl, zatížil stejnou vadou také své rozhodnutí.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného je zatíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť bez dalšího potvrdilo rozhodnutí městského úřadu, který v řízení podstatně porušil ustanovení § 49 správního řádu. Soud proto shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Vzhledem k tomu, že důvod zrušení napadeného rozhodnutí se přímo dotýká prvostupňového rozhodnutí, soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí městského úřadu ze dne 22. 3. 2013. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. Dalšími žalobními námitkami se soud s ohledem na popsanou zásadní vadu řízení nezabýval.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9.800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006]. Žádné další náklady právního zástupce žalobkyně neuplatnil, ani navzdory výzvě soudu ze dne 11. 9. 2013, č. j. 15 A 93/2013 - 44, nedoložil, zda je plátcem DPH, proto soud přiznal náhradu nákladů řízení bez DPH. Náhradu nákladů souvisejících s návrhem na přiznání odkladného účinku, včetně zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč, soud žalobkyni nepřiznal, neboť žalobkyně nebyla s tímto návrhem úspěšná.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 17. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová